

thee te zetten wat Ma en Greet voor de aardigheid goed vonden.

„Tante, de suikerpot is leeg, waar kan ik hem vullen?” vroeg Ru, aandachtig over de theetafel gebogen.

„Wacht, ik zal wel. . . .” sprong Greet op, van de sofa.

„Nee, nee, als ik thee zet, zorg ik voor de toebereidselen”, hield Ru vol, en hief de leege suikerpot hoog in de lucht.

„Och, je gooit natuurlijk de helft erover, dat kan je toch niet”.

„Wedden, schoone nicht? dat ik geen koreltje mors”, daagde Ru uit.

„Enfin, ga je gang. Morsen doe je, daarvan ben ik overtuigd, dus ik wed niet. Maar je veegt 't zelf bij”, besloot Greet, weer op de sofa zakkend. Phil kroop naast haar, steeds verlegen voor dien raren nieuwen neef. „Hè kind, ga toch niet zoo boven op me zitten”, zei Greet wrevelig. Phil werd nu nog veel erger verlegen en liep naar de gang om haar hoedje op te hangen. Maar voor ze bij de deur was, snelde Ru, met veel armgezwaai op haar toe, nam haar 't elastiek uit de hand en zei, met een tweede diepe buiging:

„Verocroeft de jonkvrouw mij, haar edelknaap te wezen?” waarop hij, dansend naar de deur gaand, 't kleine ronde hoedje op één oor zette, en bij de deur 't met een zwaai afnam voor de betouterde Phil.

Ma en Greet vonden het blijkbaar buitengewoon aardig en Ma, moe van de drukte, lachte door tot de tranen over haar wangen liepen. Phil stond nog steeds midden in de kamer; ze had groote lust, te gaan huilen, maar dan zou Ru haar zeker nog meer voor den gek houden. Ze wist niet, wat ze doen zou. . . . Greet was weer zoo naar, zoo snauwerig en bij Ma moest ze ook maar niet komen, als ze zoo moe was, dan liep ze vast een standje op. O, stond daar bij de boeken in 't kastje niet „Verkeerd begrepen”? Daar was ze in den Haag aan begonnen en ze vond het zoo prachtig. — En net toen Humphrey ziek werd, had Ma 't boek ingepakt, en kon

ze 't niet uitlezen. Prachtig boek was het, die Humphrey was soms precies als zij; heerlijk dat hij nu zoo ziek werd, en zijn vader nu eindelijk ook van hem ging houden.

Naast 't kastje, op haar hurken, zat ze te lezen, ze had vergeten een stoel te nemen, om maar dadelijk te kunnen lezen, hoe het nu verder met Humphrey en Miles ging. . . . Net kwam Sir Everard in de kamer waar Humphrey was binnengebracht, hij lag onder 't portret van zijn moeder waarvan hij zoo-veel hield. . . .

„Phil, waar zit je? Goeie genade, daar zit ze alweer te lezen. Wat heb je daar voor een boek?”

Phil, met stijve beenen en 'n rooie kleur, krabbelde overeind: „Eventjes maar, Ma, Verkeerd begrepen”.

„Nee, leg dat boek nu weg, je bent net thuis en dan midden in die rommel te gaan zitten lezen. Kom eerst hier even je thee drinken en dan kun je wel eens een handje meehelpen”.

„Zeg, je kan best je eigen kastje beneden in orde maken”, vond Greet.

„Och! en Ma heeft gezegd, dat ik mijn boeken boven mocht hebben, in 't antieke kastje twee planken, nietwaar Ma?”

„We zullen wel zien. Help nu eerst maar eens in 't zijkamertje. Ru, hang jij die schilderij nog even voor me op? Ik vind 't erg aardig, dat je me zoo helpt, hoor jongen” en Ma stapte weer door de suite naar 't kleine vertrekje. Phil volgde, mopperend in zichzelf, over Verkeerd Begrepen, maar wacht, vanavond zou ze 't wel meesmokkelen als ze naar bed ging.

„De kram zit goed, niet Tante? Dan nu de schilderij maar er aan hangen”. Ru kwam naar den muur waar Phil stond, ze week opzij, meenend, dat ze vóór 't schilderij dat moest worden opgehangen stond, maar Ru pakte haar beet, en voor ze wist wat er gebeurde, zat ze op zijn schouder en direct daarna kwam ze weer op den grond terecht.

„Excuseer!” zei Ru, „je stond daar net als een schilderijtje, ik nam 't verkeerde”.